Titu Maiorescu

BEȚIA DE CUVINTE

BEȚIA DE CUVINTE

IN

„REVISTA CONTIMPORANA."

STUDIU DE PATOLOGIE LITERARA.

de

TITU MAIORESCU.

IASSI.
TIPOGRAFIA NAȚIONALĂ.
1873.

BEȚIA DE CUVINTE

IN

„REVISTA CONTIMPORANA."

STUDIU DE PATOLOGIE LITERARA.

de

TITU MAIORESCU.

IASSI.
TIPOGRAFIA NAȚIONALĂ.
1873.

RETIPARIT
din
„CONVORBIRI LITERARE“

Darwin ne spune, că multe soiuri de momiţe au aplecare spre bĕutura ceaiului, a cafelei şi a spirtuoaselor; „ele sunt chiar in stare“, zice el, „a fuma tutun cu multă plăcere, precum am vĕzut insumi. *Brehm* arată, că locuitorii din Africa de mează-noapte prind pavianii cei sălbatici, puindu-le la locurile unde se adună vase pline cu bere, de care apoi se imbată. El a vĕzut mai multe din momiţe in această stare și ne dă o descriere foarte hazlie despre purtarea lor şi despre grimasele minunate ce le făceau. A doua zi erau foarte rĕu dispuse şi mahmure, de durere işi ţineau capul cu amĕndoue mănele şi infăţişau o privire din cele mai duioase. Dacă li se oferea bere sau vin, se depărtau cu desgust, dar le plăceà mult zama de lămăie. O maimuţă americană, un Ateles,

după ce se imbătase odată cu rachiu, n'a mai vrut să'l mai bea niciodată şi a fost prin urmare mai cuminte decăt mulţi oameni“. (*Ch. Darwin*, descendenţa omului şi selecţiunea sexuală, I, 1).

Va să zică plăcerea noastră pentru ameţeala artificială, produsă prin plănte şi preparatele lor, este intemeiată pe o predisposiţie strămoşească, comună nouĕ cu celelalte rudenii deaproape, cu maimuţele de exemplu, din a căror neam ne coborim.

Nu ne vom mira dar de lăţirea cea mare a acelui obicei şi de feluritele mijloace pentru mulţămirea lui. Cănepa, macul, viţa de vin, tutunul etc. etc. sunt producte ale naturei, cu care omul işi nutreşte pasiunea lui pentru ameţeală.

Există insĕ un fel de beţie, deosebită intre toate prin mijlocul cel extraordinar al producerii ei, care se arată a fi privilegiul esclusiv al omului in ciuda celorlalte animale: este beţia de cuvinte.

Cuvĕntul, ca şi alte mijloace de beţie, e pănă la un grad oare-care un stimulant al inteliginţei. Consumat insĕ in cantităţi prea

mari şi mai ales preparat astfel incăt să se prea eterizeze şi să'şi peardă cu totul cuprinsul intuitiv al realităţii, el devine un mijloc puternic pentru ameţirea inteligințeі. Efectele caracteristice ale ori cărei beţii sunt atunci şi efectele lui, *la débilité des fonctions intellectuelles et le penchant à la violence*, cum ne arată *Cabanis* in memoarul al 8-le din *Rapports du physique et du moral de l'homme.*

Simptomele patologice ale ameţelei produse prin intrebuinţarea nenaturală a cuvintelor ni se infăţişază treptat după intensitatea imbolnăvirii. Primul simptom este o cantitate nepotrivită a vorbelor in comparare cu spiritul, căruia vor să'i servească de imbrăcăminte. In curĕnd se arată al doilea simptom in depărtarea ori cărui spirit şi in intrebuinţarea cuvintelor seci; atunci tonul gol al vocalelor şi consonantelor a uimit deja mintea scriitorului, cuvintele curg intr'o confusie naivă şi creerii sunt turburaţi numai de necontenita vibrare a nervilor acustici. Vine apoi slăbirea manifestă a inteligințeі: perderea ori cărui şir logic, contrazicerea găndirilor puse

lăngă olaltă, violenţa nemotivată a limbagiului. Ar da poate un caracter prea pedantic acestei neinsemnate cercetări literare, cănd am voì să aşezăm exemplele practice pentru teoria mai sus expusă după chiar gradele arătate: ne mărginim a le cità in total, lăsănd binevoitorului cetitor sarcina de a le clasa in ordine, dacă va voì.

Pentru alegerea exemplelor ne-a fost un singur semn patologic hotăritor: intrebuinţarea cuvintelor pentru plăcerea sonului lor și fără nici un respect pentru acea parte a naturei omeneşti, care se numeşte inteleginţă.

In Bucureşti apare de la 1 Martie a anului 1873 o gazetă lunară sub numele de *Revista Contimporană. Litere.—Arte.—Ştiinţe.* Se spune, că vr'o 20 sau 30, alţii zic chiar 40 de redactori-colaboratori insufleţesc tinereţea acestei plapănde fiinţe. Noi deocamdată ne indeplinim datoria a'i mulţămì pentru imbelşugata culegere de exemple, ce ne oferc in primele sale numere in folosul şi spre ilustrarea tratatului de faţă asupra beţiei de cuvinte in toate fasele ei, şi nu ne indoim, că, de va merge mai departe pe aceeaşi cale, va de-

venì una din cele mai importante intreprinderi pentru numitul scop.

In primele doue numere ale *Revistei Contimporane* ne atrage mai ăntăi *Suvenirea* d-lui Sion *despre poetul Conachi*. Bietul Conachi! Nu ştim, prin ce nefericită impărţire a materiei s'a intămplat, că in intregul numĕr de la 1 Martie, deşi cuprinde vr'o 15 pagine despre el, nu i se citează decăt doue exemple: o odă la Moruzi, „cea mai sarbădă şi cea mai prosaică", după chiar părerea D-lui Sion, şi următoarele versuri:

Na, vouĕ banilor! Na, ţie Conachi!
Bravo ţie, Mihalachi!

Pas acum şi te mai indoeşte despre incăntătoarea frumuseţă a musei lui Conachi!

Oda sus citată in lauda Domnului Alexandru Moruzi incepe aşa:

După ce cu 'ndestulare
Din milă, cu bunătate,
Aduci ape curgĕtoare
In oraşele 'nsetate;

şi aici D. Sion ne lămureşte, că in adevĕr Moruzi a condus apa la Monastirea Golia din Iaşi, „de unde vĕrsăndu-se prin o gură de leu se impărţea pe la mai multe cişmele“ şi apoi continuă

am citat aceasta pentru ca să arĕt, că inspiraţiunea lui Conachi nu era o adulaţiune, *ci esplosiunea unui entusiasm nobil* pentru imbunătăţirile ce poetul vedea că se fac in ţară.

Cum? Căteva cuvinte rimate asupra unor ţevi de apă aduse de Prinţul Moruzi, se numesc dejà de D. Sion „esplosiunea unui entusiasm nobil“ din partea poetului?

Deşi aceasta este deocamdată un abus ăncă neinsemnător, poate chiar neobservat pentru cetitorii mai puţin deprinşi, totuşi el constitue primul simptom al suferinţei de care este cuprins D. Sion. Cele următoare vor fi mai tari.

La pagina 15 ni se citează căteva versuri din Psaltirea lui Dositei, d. e.

Limbele să salte
Cu căntece nalte,

Să strige 'n tărie
Glas de bucurie.

Simpla citare a acestor versuri este foarte nevinovată, deşi versurile sunt urite, dar nevinovăţia încetează din momentul, când D. Sion cu ele se amestecă in prosodie: D-sa işi permite a numì aceste trochee ale lui Dositei... *hexametre!*

Versurile de la pag. 17

Ascultă-mi ruga, Dumnezeu sfinte,
Şi nu mĕ trece, ci-mi ia aminte,

D. Sion le numeşte... *pentametre!*

In imprejurări normale nu ar fi iertat unui literat, fie chiar membru al Societăţii Academice Române, să scrie asemenea lucruri. Dar in starea, in care se află D. Sion când scrie, şi in care, precum vom vedè mai jos, se află şi alţi scriitori principali ai *Revistei Contimporane*, asemenea fenomene trebuesc privite mai mult cu un fel de interes psichologic.

D. Sion, in urma acelei stări, pare uneori

a perde conştiinta sigură despre ceea ce face, scrie când fără inţeles, când in contrazicere, când cu o violenţă de expresii nemotivată, de exemplu pag. 22:

> prima simptomă a *perfecţionării* sufletului lui Conachi fù predilecţiunea sa pentru poesie,

şi indată mai jos:

> toţi ştim, cum ajunge cineva poet: el mai ăntăi trebuea să se *nască* cu asemenea predilecţiune;

apoi la pag. următoare:

> de la 1806 până la 1834 Conachi a fost *mereu* in funcţiuni

şi indată mai jos:

> dar *in intervalul interupţiunilor sale din funcţiuni* se ocupa cu profesiunea specială de inginer hotarnic.

apoi la pagina 90:

Pe atunci insĕ, cată să știm, amoresații nu-și făceau curte *in modul prosaic de astăzi*, pe la teatruri, pe la baluri și pe la grădine: damele nu eșeau fără barbații lor nicăirea, nici priimeau visite când erau singure acasă; apoi bilete dulci și parfumate nu erau in datina timpului. Curte se făcea, precum ne spune poetul Alexandri in Barbu Lăutaru: amantul umbla cu lăutarii căntănd toată noaptea pe sub ferestrele Dulcineei; sau dacă era poet, ca Conachi, făcea versuri, pe care... nu le da la gazete nici la tipar, ci punea pe lăutari să le cănte.

Nu voiu să zic *că cu moduri atăt de prosaice*, Conachi făcea curte nobilei sale amante; nu e insé mai puțin adevĕrat că de la 1812 pănă la 1828, versurile lui făceau gloria lăutarilor dintr'un capĕt pănă la cel alt al Moldovei.

La pag. 24 D. Sion ne vorbește despre

Junele adolescinte.

Poate ii era teamă, că vom crede adolescintele bĕtrăn!

Tot acolo ne spune, că

țara era în *convulsiunile* cele mai *înflăcărate*.

și la pagina următoare vrea să examineze cartea lui Conachi și să vadă

de ce *calibru* este.

La paginele 102 și 103 D. Sion, vorbind de sine insuși, scrie:

Apoi când m'am *ridicat* din adolescență și m'am *așezat* in Capitală.... Mě duceam la casa lui Conachi adeseori; și ospitalitatea aceasta o plăteam cetindu-i căteodată vre o compunere....

Demn de observat e D. Sion, când se desfată in tăria expresiilor. La pag. 96, vorbind despre ochi, zice:

Cine nu-și a scăldat sufletul in deliciul acestor stele, care se zice că sunt scaunul sufletului și al inimei?

A'şi scălda sufletul în deliciul unor stele, care sunt nişte scaune—eacă o imagine, a că-rii soaţă se află numai în următoarea strofă a D-lui A. Pelimon (nu este şi D-sa intre cei 30-40 de redactori-colaboratori ai *Revistei?*)

Aste inimi prea 'nfocate
Cu stilpări de nemurire
De al păcii imn legate
Cânt a patriei iubire.

Departe duce pe om beţia de cuvinte!

La pag. 90 D. Sion ne arată, cum

Conachi reversa florile imaginaţiunii sale în adoraţiunea idolului ce incântase sufletul seu.

dar la pag. 93 se intrece şi zice

poetul vĕrsa tesaurii imaginaţiunii sale cu profusiunea unui crater in irupţiune.

Despre intrebuintarea de neologisme, pre-cum sunt *alegre,* in loc de vesele, *tandreţe, abandonez,* etc. nu este locul de a vorbì aici;

ne grăbim a termina critica in ceea ce privește partea D-lui Sion din *Revista Contimporană* prin citarea ultimelor sale cuvinte:

> Eată materia mea *epuisată*. Fie ca această lucrare să se urce ca fumul de tămăe către sufletul acestui veteran al Parnasului român, care a depus *premiile geniului și cugetării* sale pe altarul culturei naționale! *Respect, venerațiune și glorie memoriei numelui sĕu!*

Premiile geniului și cugetării (adecă poesiile) și *gloria memoriei numelui* sunt un nonsens și un pleonasm, care incheie intr'un mod armonic lucrarea D-lui Sion, cetită la Atheneu, cetită la Cernăuți, cetită la Bacău și in fine tipărită in *Revista Contimporană*.

Un alt autor, care umple coloanele acestei reviste, este D. Pantazi Ghica. D-sa ne imbie cu o novelă istorică, intitulată *Marele Vistier Căndescu*. Ce palid devine D. Sion, cu toată „inflăcărarea convulsiunilor" și cu toată „profusiunea craterului in irupțiune", indată ce-l punem alăturea cu violența limbagiului D-lui

P. Ghica, care ar fi inmărmurit și pe sus citatul *Cabanis*.

Pag. 80:

Mihnea nu sĕvărșise ăncă aceste cuvinte, cănd o mulțime de femei, copii, bĕtrăni, săngerănzi, palizi, cu hainele rupte, sfășiete, cu pĕrul smuls, cu mănele rănite, intrarĕ in gloată, in desordine, inspăimăntați, alergănd, in sala sfatului domnesc.

Din acea mulțime speriată, exasperată, doue fete, doue copile se repezirĕ in brațele Vistierului Căndescu, strigănd: „scăpare, tată! scăpare!“

Simțiți, vĕ rog, toată gingășia logică a acestei imbelșugări de cuvinte: mulțimea intră in gloată și in desordine, ea este nu numai inspăimăntată, ci și speriată și exasperată, ea are hainele nu numai rupte, ci și sfășiate, și atunci in brațele Vistierului Căndescu se reped doue—nu numai fete, ci și copile.

La pag. 82

Boeri, femei, copii, bĕtrăni, osteni, eșirĕ

toţi în linişte, dar avênd pe figuri aceeaşi durere, aceeaşi exasperaţiune, aceeaşi desperare.

Durere, exasperaţiune şi desperare!

Armaşul Dincă Sérbu, şearpe încolăcitor, fiinţă tărătoare, astucioasă, hipocrită, furbă, şi trădătoare, suflet damnat, spion şi confident al lui Mihnea, când intră Domnitorul în biserică, oprì pe comisul Comăneanu la uşa sfântului locaş.

Grozav e Dincă Sĕrbul, şi ar fi şi mai grozav, când nu ar devenì ridicul în această descriere.

Astfel se făcù trista şi ruşinoasa instalare a lui Mihnea III, cu pronosticuri atât de lugubre, şi în condiţiuni atât de funebre pentru ţară.

Condiţiuni funebre? Aceasta nu prea are înţeles în româneşte. Dar pe D. Ghica nu'l supără neînţelegerea,. În fantasia D-sale cea învăpăiată adjectivele înoată cu grămada şi

D-sa pĕscueşte când pe unul când pe altul şi'l aruncă fără alegere in braţele vre unui substantiv. Folosul acestei procederi literare este, că poţi petrece timpul cu variaţii asupra aceleiaşi teme, cu combinări şi permutări in marginile numĕrului de cuvinte date. Inţelesul remâne acelaş şi uneori frasa câştigă. D. e.

Astfel se făcù lugubra şi funebra instalare a lui Mihnea cu pronosticuri atât de triste şi in condiţiuni atât de ruşinoase pentru ţară.

Şi mai sus, pag. 75 :

Nici o voce nu respunse, toată lumea tăcută şi cuprinsă de o adâncă intristare păstra un silenţiu lugubru.

Lumea tăcută păstra un silenţiu! Sau, tot aşa de bine, lumea silenţioasă păstra o tăcere. Sau mai amplificat: lumea lugubră păstra un silenţiu tăcut.

Am cita mai multe simptome ale D-lui Pantazi Ghica, dacă am fi avut răbdarea să

cetim novela D-sale și in numĕrul revistei din 1 Aprilie. Dar această răbdare n'am avut-o, și ne mărginim a spune, că D. Ulysse de Marsillac in *Journal de Bucarest* o laudă foarte mult și o numește savantă.

Intre expresiile, cu care D. Pantazi inavuțește sermana limbă română, figurează pe lăngă silențiul lugubru, rapace, avaricios, astucios, furb și adat *(adonné)*.

Mult mai fin e D. Vasilie Alexandrescu Ureche. Oh, D-sa vorbește cu preferință despre lucruri, pe care—necunoscĕndu-le insuși bine, presupune că nici cetitorii nu le cunosc, și pe acest fundament inșiră la cuvinte de o fenomenală combinațiune.

După un tipic cunoscut deja din *Adunarea națională*, pe care o inspira D sa odinioară, D. Alexandrescu Ureche in studiul asupra lui *Miron Costin*, cu care incepe juna *Revistă*, vrea să ne arete meritul lui Miron Costin ca om de știință, și ne zice:

După cum Cantu definește istoria, *conform ultimelor, modernelor teorii:* „l'histoire est le récit d'événements importants

„afin de connaître le passé et par lui de con-
„jecturer l'avenir probable..." aşa a zis Miron Costin, când ne spuse că istoria ne invaţă: *„Cu acele trecute vremi să pricepem cele venitoare!"*

Care e meritul lui M. Costin ca om de ştiinţă?—Dar ce desvoltare mai admirabilă de inteligință, ca aceea a lui M. Costin, care ajunge la conclusiunile ştiinţei, *cu secole mai nainte de atâţi nemuritori lucrători* inogorul ştiinţific, in ogorul istoriei, la apusul Europei!

Ce mistificare mai este şi aceasta? Nu este adevěrat, că ideea de a concepe istoria ca o ştiinţă a vremilor trecute pentru a pricepe pe cele viitoare este o „ultimă modernă teorie." Aceasta a trebuit să treacă prin capul tuturor istoricilor, de când istorici există, şi este anume relevată in Polybius, in Tacitus, in Cicero, dacă după dorinţa lui Cornelius Nepos il numerăm şi pe acesta intre istorici. Prin urmare Miron Costin in frasa citată nu a făcut alta decât a spus şi el o cugetare de istoric, dar nu a anticipat „cu o admirabilă inteligință conclusiunile ştiinţei" moderne.

La pag. 1 şi 2 a revistei ni se susţine că

istoria, fiica filosofiei, nu vine decât după ce poesia populară incepe a tăcè,

şi indată se adaogă:

istoria Germanilor incepe cu cântul lui Siegfried din poemul Analelor (?)

La pag. 2 d. Alexandrescu vorbeşte despre lăutarii, care singuri

fac istorie.. pe timpul lui Atila (5), la palatul Biciului lui Dumnezeu.

Acel (5) pus lăngă Atila ne trimete in josul paginei la autorii antici, din care ii isvoreşte d-lui Ureche această ştiinţă. Acolo găsim numit, pe lăngă Priscus, şi pe *Am. Marcelinus*. Ammianus Marcellinus citat pentru timpul lui Atila? Mare descoperire! Ammian (născut pe la 330) erá de mai mulţi ani mort, când a inceput domnirea lui Attila (434—453) şi in genere istoria lui merge numai până la 378 d. Chr.

La pag. 9 eruditul nostru profesor de is-

torie la Universitatea din Bucureşti ne spune că „istoria de caracter filosofic“ se născù

cu Voltaire, abia in secolii XVII şi XVIII.

Voltaire istoric in secolul 17? Dar Voltaire este de 6 ani, cănd se sfirşeşte secolul al 17., şi in această virstă el deabia ar fi putut scrie un tractat ca acela al d-lui Ureche, necum o istorie de „caracter filosofic.“

Dar unde este tare d. Ureche, este in. citarea de nume proprii. Acolo d-sa se află in elementul seu, incepe a'şi perde cumpětul, sonul gol al cuvintelor de botez şi de familie il transpoartă in acea lume fericită, unde prosaica lege a logicei şi a exactităţii ştienţifice nu mai domneşte. Cu deosebire ne preumblă atunci prin ţara Spaniolilor, pe unde controlul este mai greu, şi ne incăntă cu sonuri ca cele următoare:

— Nu, ori căt am putè supěra vre-unul din acele spirite,—de care altă dată rideam, pe care azi le deplăngem—spirite pururea gata a deprecia ce este romănesc, — nu, repeţim,

Miron Costin nu este Willehardnin, nici sire de Joinville, Froissart, Filip de Comines, el nu este Olanyro Morales, Zurita, Garivay, Muntaner, Mariana, Moncada; nu este asemenea autorul cronicelor de Napoli, nici Villani; nu este a *fortiori*, catalogarii de date și domni ai Germaniei feodale...... *Miron Costin* este in fond *„istoric!“*

Bietul zeţar nu s'a prea orientat in aşezarea literelor acestor Spanioli, şi astfel *errata* de la sfirşitul numĕrului ne invită să cetim *Ocampo, Morales* in loc de *Olaniro Morales.* Fie şi Ocampo, Morales!

Să ne atragem in treacăt, deşi cu multă măhnire din parte-ne, risul sau deplăngerea d-lui Ureche, mărturisind cu sinceritate, că după părerea noastră nu ar fi nici o scădere pentru Miron Costin de a fi comparat lui *Comines* sau lui *Froissart.* D. Ureche crede, că Miron Costin le este fără comparare superior, după acelaş tipic, după care credea altă dată intr'un foileton al *Adunării naționale,* că o palidă imitare a lui Vacărescu este superioară originalului lui Goethe.

La pag. 6 d. Ureche ne inşiră alte nume, spunĕndu-ne că

Miron Costin este deja istoricul, care intreabă la fapte causele lor, şi la cause recunoaşte o ordine, o sistemă oare-care, ca Vico, Leibnitz, Descartes, Roteck, Cantu, Thiery.

Ce-o fi căutând intre aceşti istorici Leibnitz şi Descartes?—Altă dată d. Ureche, vorbind despre architectura noastră, ne spunea că celebrii architecţi ai Italiei ar fi invidioşi de ea, şi ne cita intre aceştia şi pe Cimabue, care insĕ este celebru in pictură.

Dar in starea intelectuală, in care se află d-sa când scrie, nici nu e vorba de exactitate a citărilor. Totul e ca sonul gol al numelor proprii să producă efect, şi in această pri-privinţă trebue să recunoaştem, că *Cimabue* e foarte bine ales.

In numĕrul *Revistei Contimporane* din 1 Aprilie ni se infăţişează doi autori mai noi, cu lucrări mai scurte. Unul este d-nul D. Aug. Laurianu. D-sa face o critică a unei traduceri

din Molière și a dramei d-lui Scurtescu *Rhea Silvia.* Știți, că despre fabuloasa Rhea Silvia ne spune Livius in căte-va rănduri la inceputul istoriei sale, că a fost vestală, dar că a născut totuși pe Romulus și Remus. Completa lipsă de tradițiuni mai lămurite asupra ei nu impedecă pe d. Laurianu de a scrie

Pentru a tracta asemene subiecte, se cere pe lăngă atăte alte condițiuni, pe care D. Scurtescu le posedă in destul, și un studiu aprofundat al timpului, moravurilor, cu un cuvĕnt al mezului social in care se petrece acțiunea, și acest mez social să radieze in toate episodele dramei *Rheei Silviei.*

Moravurile și mediul social de pe timpul Rheei Silviei! Lucrul nu prea are ințeles,— dar cuvintele sună a ceva.

Acelaș domn scrie la pag. 158 și 159

Nu este aici locul de a căuta rațiunea preeminenței traducțiunilor asupra composițiunii și raportul ce esistă intre autor și esecutor. Cänd vom scrie in special despre teatrul nostru, vom elucida aceste cestiuni colaterale

rândurilor de astăzi. De-ocamdată ne mulţămim de a declara intr'un mod categoric că n'avem idei preconcepute contra nici unuia din modurile in care se manifestă literatura scenală la noi.

Auzi frate! junele Laurianu ne declară „intr'un mod categoric," că nu are „idei preconcepute!" Ce fericire pentru „literatura scenală" a Romăniei! şi pentru „cestiunile colaterale rândurilor de astăzi!"

Cel din urmă autor insemnat in No. 2 al Revistei se numeşte George Marian. D-sa pare a fi de la Ploeşti, căci ne vorbeşte despre

un colţ al ţerei, unde m'am ploeştit—era să zic pleoştit.

Acest domn de la Ploeşti, eram să zic..., are mult spirit. D-sa iubeşte „la causerie" ca la Paris şi o introduce in Revista Contimporană prin un „Ciaiu la doamna Cutare." Ce mai eleganţă in toată conversaţia! Domnul de

la Ploești o incepe prin a face Doamnei Cutare din București un

compliment pentru toaleta sa de un perfect bun gust,

și complimentul era fără indoială de un perfect bun gust, ca și cel următor, despre care ne spune d. Marian

cultul frumosului esistă in țara Românească. Më inhățai de acest cuvënt ca să spun că n'ar putea fi indoință despre aceasta, decât numai când frumosul n'ar fi represintat la noi prin imagine vii ca d-na *Cutare*. Complimentul insë nu produse efect.

Dar nu pentru aceste galanterii ploeștite, eram să zic. . . . , intră d. George Marian in această mică cercetare. D-sa merită a figura in ea, fiindcă impărtășește amețeala d-nului Ureche in privința numelor proprii. După ce

ne-a spus, de sigur cu multă competență, că concertele societății filarmonice sunt

destinate a face pe public să fugă vĕzĕnd numai numele lui Beethoven pe afiș,

continuă:

Grație d-nei *Cutare* mĕ impăcam cu musica clasică de care mĕ desgustase concertele puțin divertisante ale societății filarmonice. Un caet din Mozart se afla pe piano. Doamna *Cutare* il deschise și ne jucâ nemuritoarea uvertură a operei Freischütz (Robin des Bois).

Admirabila Doamna Cutare! Deschide un caet din Mozart și joacă din el uvertura la *Freischütz*. O să vezi, că in numĕrul viitor al *Revistei* are să deschidă caetul lui Weber și să ne joace uvertura la *Don Juan*.

După exemplele fenomenale, citate până acum, am mai adăoga căte-va cuvinte in privința intregei intreprinderi numite „*Revista*

Contimporană," dar ne e teamă, că redactorii ei vor declara, cu modestia junelui Domn Laurianu,

intr'un mod categoric,

că nu au *idei preconcepute* nici măcar in contra — beţiei de cuvinte.

